

ชื่อวิทยานิพนธ์ : ศึกษาเรื่องเพศสัมพันธ์กับการประพติพรหมจรรย์ในพระพุทธานุศาสน

ผู้วิจัย : นายพีรพร พงศ์พิพัฒน์พันธุ์

ปริญญา : พุทธศาสตรมหาบัณฑิต (พระพุทธานุศาสน)

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

: พระมหาสุทิตย อากาศโร (อบอุณ) ดร., ปธ.๗ ,ร.บ., พท.ม., พท.ด.
(พระพุทธานุศาสน)

: ดร.แสง นิลนามะ ปธ.๗ ,พธ.บ., พธ.ม., พธ.ด.(พระพุทธานุศาสน)

วันสำเร็จการศึกษา : ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเรื่องเพศสัมพันธ์ในพระพุทธานุศาสนเถรวาท ,ศึกษาเรื่องเพศสัมพันธ์กับการประพติพรหมจรรย์ และวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างเรื่องเพศสัมพันธ์กับการประพติพรหมจรรย์ (การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยในเชิงเอกสารและการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิแล้วนำมารวบรวม วิเคราะห์ สังเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้)

ผลการศึกษาพบว่า เรื่องเพศสัมพันธ์ นั้นมีปรากฏ เป็นจำนวน มากในคัมภีร์ทางพระพุทธานุศาสน ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันอย่างชัดเจนว่า “กระบวนการจัดการด้านเพศสัมพันธ์ ”มีผลอย่างยิ่งต่อเป้าหมายของพระพุทธานุศาสนที่เรียกว่าการเข้าถึงพรหมจรรย์ (บรรลุมรรค) ,การเข้าใจและปฏิบัติเพศสัมพันธ์ที่ถูกต้องทำให้สามารถเข้าถึงเป้าหมายสูงสุดของพระพุทธานุศาสนได้ ขณะที่มนุษย์มีสัญชาตญาณพื้นฐานทางเพศไม่ต่างไปจากสัตว์เดรัจฉาน หากแต่ความเหนือกว่าสัตว์ของมนุษย์อยู่ที่ความสามารถในการควบคุมสัญชาตญาณทางเพศ ซึ่งตามคติของพระพุทธานุศาสนาฝ่ายเถรวาทมองว่ายับยั้งควบคุมสัญชาตญาณนี้ได้มากเท่าใด ความเป็นมนุษย์ย่อมมีคุณค่าและมีความสมบูรณ์มากขึ้นเท่านั้น โดยเฉพาะหากความสามารถในการควบคุมอารมณ์เพศเพิ่มขึ้นถึงขั้นขีดสุด คือ สามารถละกามารมณ์ได้อย่างสิ้นเชิง ย่อมส่งผลต่อการบรรลุเป้าหมายชั้นสูง (โลกุตตรธรรม)อันมีนิพพานเป็นจุดสูงสุดเลยทีเดียว

ภายใต้ความแตกต่างและหลากหลายของมนุษย์ผู้ มีราคะกิเลส การที่จะเดินหน้าไปสู่เป้าหมาย คือ การละวางเรื่องทางเพศนั้นไม่ใช่เรื่องง่าย พระพุทธานุศาสนจึงได้กำหนดแนวทางการปฏิบัติที่เรียกว่า “แนวทางแห่งการประพติพรหมจรรย์” ขึ้นมา ดังปรากฏหลักฐานส่วนใหญ่อยู่ในพระวินัยปิฎกและพระสุตตันตปิฎก เพื่ออธิบายถึงกระบวนการเกิดขึ้นทั้งหมดของอารมณ์เพศ รวมถึงวิธีการควบคุมละวาง เพราะพระพุทธานุศาสนาถือว่า กามารมณ์ที่ก่อตัวจนนำไปสู่กระบวนการเพศสัมพันธ์นั้น เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดทุกข์ได้มากประการหนึ่งในชีวิตของมนุษย์ หลัก

พุทธธรรมส่วนหนึ่งจึงมุ่งอธิบายเรื่องทางเพศหรือ “เมถุนธรรม” ในเชิงลึก เพื่อปลดปล่อยพันธนาการจากปัญหาสัตตชาติญาณพื้นฐานของมนุษย์ดังกล่าว

พระพุทธานามองมิติทางเพศของมนุษย์แบบง่ายแต่ละเอียดลึกซึ้ง นับตั้งแต่การระบุกำเนิดชีวิตมนุษย์อย่างตรงไปมาว่าเกิดมาจาก “โยนี”(ช่องคลอด) ซึ่งเป็นคำสอนที่สวนแย้งกับแนวคำสอนของศาสนา ทวินิยม ตลอดถึงการระบุว่ากามารมณ์หรือตัณหาเป็นสาเหตุหนึ่งของความทุกข์ของมนุษย์ แต่ขณะเดียวกันกามารมณ์ก็ทำให้มนุษย์สามารถดำรงเผ่าพันธุ์อยู่มาได้จนถึงทุกวันนี้ การกำหนดท่าทีต่อการกระบวนกร เพศสัมพันธ์ตามมุมมองของพระพุทธานาม จึงมีเป้าหมายหลายระดับ นับแต่การ ปฏิเสธ (ละ) การมีเพศสัมพันธ์อย่างสิ้นเชิง โดยตั้งเป้าเชิงความพยายามเพื่อดับทุกข์โดยง่ายเดียว การมีเพศสัมพันธ์อย่างมีสติสำรวมระวัง หรือแม้กระทั่งการมีเพศสัมพันธ์ด้วยความเชื่อเรื่องโพธิจิตก็ตาม เนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ไม่ได้บ่งเสมอไปว่า เป็นการกระทำที่อยู่นอกเหนือไปจากระบบการประพฤติพรหมจรรย์ หากในทางกลับกันผู้มีสัมพันธ์ทางเพศยังสามารถประพฤติพรหมจรรย์ได้โดยไม่แปลกแยกเช่นเดียวกับผู้ที่สมทานเมถุนวิริติ โดยผู้ครองเรือน (ฆราวาส) ที่ยังคงมีเพศสัมพันธ์เหล่านี้ ถึงกับยังสามารถบรรลุธรรมชั้นโลกุตระ อย่างเช่น ชั้นโสดาบันได้เช่นเดียวกับผู้มีสถานภาพนักบวชหรืออนาคาริก

สิ่งสำคัญต่อ การบรรลุธรรมตามหลักพระพุทธศาสนาอยู่ที่การเจริญไตรสิกขา คือ อริสัลดสิกขา อริจิตตสิกขา และอริ ปัญญาสิกขา ในแง่เพศสัมพันธ์ผู้ครองเรือนที่ตั้งมั่นอยู่ในระบบศีลธรรม อบรมสมาธิ และเจริญปัญญาจนมองเห็นสภาพความเป็นจริงของชีวิตที่เกี่ยวกับเรื่องทางเพศ จากการอบรมเชิงภาวนา และจากประสบการณ์เชิงประจักษ์หรือจากการปฏิบัติทางเพศใน ๒ ส่วน คือ ส่วนของกระบวนกรความสัมพันธ์ทางเพศทั้งหมด และจำเพาะส่วนของการร่วมเพศ เห็นความทุกข์ที่เกิดจากการปล่อยใจ วาจาและกายให้เป็นตามสัตตชาติญาณทางเพศ ดังนั้นสำหรับพระพุทธานามสัตตชาติญาณทางเพศแม้เป็นปฏิริยาเชิงลบที่จะต้องสลัดให้หลุดก็จริง แต่ก็สามารถนำสัตตชาติญาณธรรมชาติของการสืบพันธุ์มาเป็นแบบเรียนหรือแบบฝึกหัดที่ดีให้กับชีวิตได้เช่นเดียวกับวิธีการประพฤติพรหมจรรย์เชิง “การอบรมภาวนากระแสหลัก” โดยทั่วไปที่อาศัยการสมทานเมถุนวิริติเป็นที่ตั้ง รวมถึงการที่ระบบการภาวนากระแสหลักมักมองว่าเพศสัมพันธ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “การร่วมเพศ” นั้น เป็นเรื่องต้องห้ามและน่ารังเกียจ , หากการเพิ่มจำนวนขึ้นของ “คฤหัสถ์ผู้ปฏิบัติธรรม” ที่ยังเกี่ยวข้องกับ กิจกรรมทางเพศ (บริโภคนกาม) อยู่ นั่น เป็นเครื่องพิสูจน์ว่าสถานภาพข้างฝ่ายอนาคาริกเพศผู้ถือเคร่งเมถุนวิริติ เป็นเพียง “กรอบสัญลักษณ์ (ที่มองเห็น) ภายนอก” เท่านั้น แท้จริงแล้วความสำคัญกลับอยู่ที่ “กระบวนกรละวางเรื่องทางเพศภายใน” มากกว่าอย่างอื่น

Thesis Title : The Study of Sexual Relations and Celibacy in Buddhism

Researcher : Mr. Peeraporn Pongpipatthanapan

Degree : Master of Arts (Buddhist Studies)

Thesis Supervisory Committee

: Phramaha Sutith Aphakaro (Oboun), Pali VII, B.A., M.Sc.
(Community Development), Ph.D. (Buddhist Studies)

: Dr. Sawang Nilnama M.A., Pali VII, B.A., M.A. (Phil.), Ph.D.
(Buddhist Studies)

Date of Graduation : February 14, 2013

ABSTRACT

The purpose of this research is to study the sexual relations and celibacy in Theravada Buddhism including to analyze the accordance of sexual relations and celibacy. Many issues of sexual relations are appearing in Buddhist scriptures to be insist that “the managing procedure of sexual relations” effect to aim of Buddhist. It calls the celibacy or dharma achievement. Having right understanding of sexual relations procedure can be obtained highest aim in Buddhism. Meanwhile sexual desire is the fundamental instinct for all living creatures. Human beings as one type of animals are no different than others. The only exception is that human beings have the ability to act independently of all instinctual drives, including sexual desire, and to refuse to be controlled by them. The more one can override his or her sexual instincts and desires, the more human one shall become. The highest aim in Buddhism is the complete detachment – the ultimate goal in attaining Nirvana – which includes detachment from all sexual desires.

Over the wide range of diversity in all humans who are filled with desires, freeing oneself from influence of sexual desires to achieve that ultimate goal is not easy. Buddhism establishes the canon of monastic rules (Vinaya) and the discourse (Sutta) called, “the guiding principle of celibacy” which explains the whole process of what causes and motivates sexual desires, including the approach in eradicating such desires. Buddhists consider craving is one factor that leads to sexual desires, hence, causes sufferings. Evidently, Buddhist's teaching elucidates the sexual issues or sexual intercourse in depth on how to eradicate such hindrance from human's basic instinct.

The Buddhist view of sexual desire is dependent upon its view of sexual intercourse, which in turn developed out of its view of life and origins. Buddhism holds that human life

originates in the womb (Yoni), thus differing fundamentally with the monotheistic position for the fact that craving is the cause of suffering. Contrary, it is the craving that is essential for reproduction and the continuation of life.

The sexual relations, according to Buddhist's point of view, have several opinions from no sexual intercourse with an intention to end all suffering, to some sexual intercourse with self-control (mindfulness), or to have sexual intercourse according to the concept of Bodhijitta (one can attain enlightenment through sexual climax) given that having sexual intercourse is not an act done above and beyond practicing celibacy. Conversely, one who has sexual relations still can be celibate just the same as those who pledge to non-sexual relations. Thus, the householders (laypeople) who engage in sexual relations can practice Dhamma and still be able to attain the supra-mundane (Lokuttara) such as the stream-enterer (Sotapanna), the same as those Anàgàrika (one who enters the homeless life without formally entering the Sangha).

The ultimate goal of Buddhism is to attain the enlightenment by the "Threefold Discipline" (Sikkhattaya): developing virtue and righteousness (morality), presence of mind and self-control (mindfulness), and understanding and right perception (wisdom). In the matter of the sexual relations between laypeople, it embraces one to Buddhist precepts, mental discipline, and pursuit and development of wisdom until one can realize the truth as regards to sexual relations. From the perspective of mental discipline and sexual intercourse, there are two parts involved which are the whole sexual relationship process and specific part of sexual intercourse. That would lead one to intuition of suffering from sexual relations and sexual intercourse as the result of allowing one's mind, speech and body drifting in the flows of sexual instinct.

Although sexual relationship in Buddhism may be considered as a negative behavior that one should try to eradicate, one can use such basic instinct for reproduction as a lesson learned or application in one's life just the same as celibacy practice with mental training. If the increase of Dhamma practice for laypeople who are still involving in sexual intercourse proves that the Anàgàrika is just a symbol that is 'externally' visible, the significant concept, in fact, is to liberate the sexual relationships 'internally'.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้จะสำเร็จไปไม่ได้ หากปราศจากคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ๒ ท่าน คือ พระมหาสุทิตย์ อากาศโร ดร. , และดร.แสง นิลนามะ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาในการเขียนงานให้ลุล่วงไปด้วยดี ,พระมหาธงชัย วิสุทฺโธ บรรณารักษ์ประจำห้องสมุดมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ ตลอดจนความเอื้อเฟื้อเชิงความอารีอาบด้านบรรณาคาวิชาการจากพระสุธีธรรมานุวัตร(เทียบ สิริญาโณ ผศ.,ดร.) คณบดีบัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พระอาจารย์และอาจารย์ทุกรูป /คนที่เคยเป็นและไม่เคยเป็นอาจารย์ผู้สอนของผู้วิจัย ตลอดจนเจ้าหน้าที่ของบัณฑิตวิทยาลัยทุกรูป /คน ล้วนแต่มีส่วนต่อการเกื้อกูลเชิงความรู้และเชิงรูปแบบงานวิจัยที่นำมาใช้ในการรังสรรค์ผลงานวิจัยชิ้นนี้

ผู้วิจัยขอรำลึกบุญพาวจารย์มารดาและบิดา ตลอดจนครูอาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ตั้งแต่ช่วงต้นของชีวิตเป็นต้นมา

บุคคลผู้อยู่ใกล้ชิดในช่วงแห่งการเขียนงานวิจัยชิ้น คือ คุณเจริญรัตน์ เผ่าเสรีพงษ์ ที่เสียสละเป็นกองหลัง รับภาระหน้าที่การงานหลายอย่างแทน ทำให้ผู้วิจัยได้มีเวลาในการค้นคว้า กระทั่งงานวิจัยสำเร็จลง

ยังเพื่อนนิสิตแห่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยทุกคน ที่มีส่วนเกื้อกูลต่อการศึกษาศาสนา โดยที่เพื่อนเหล่านี้ยังมีฐานะเสมือนกระจกส่องตัวเองของผู้วิจัย

ขอบคุณ คุณแจ๊ค วอลเลซ (Jack Wallace) เพื่อนอเมริกันและอาจารย์สุธีรักษ์ สุขถาวรกร ที่ให้คำปรึกษาบทคัดย่อภาคภาษาอังกฤษ ทำยสุดขอขอบคุณ นครลาสเวกัส สหรัฐอเมริกา เมืองแห่งการเรียนรู้โลกย์และชีวิตอีกด้านหนึ่งซึ่งผู้ วิจัยฝังตัวคลุกคลีเชิงธุรกิจการงานมาก่อนหน้านี้

พีรพร พงศ์พิพัฒน์พันธุ์

วันที่ ๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖